

«Ἦλθαμεν πολὺ ἀργά, Παῦλε» εἶπε σοβαρῶς. «παρὰ πολὺ ἀργά, διὰ νὰ σώσωμεν ἢ νὰ ἐκδικηθῶμεν. Ὁ Ἀῦδ ἴσεται ἤδη ἐνώπιον ἄλλου δικαστοῦ. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο τώρα, παρὰ νὰ ζητήσωμεν τὸ πῶμα τοῦ δυστυχοῦς φίλου.»

Ὁ Οὐττερσον καὶ ὁ Παῦλος ἤρχισαν ἐπιμελεστάτην καὶ ἀκριβεστάτην ἀναζήτησιν ἐν ὅλῳ τῷ οἰκοδομήματι. Οὐδὲν ἐρμάριον, οὐδὲν κλινοστάσιον, οὐδεμίαν γωνίαν διέφυγε τὴν προσοχὴν των. Ἡ ἀπὸ τῶν θυρῶν καταπίπτουσα κόνις ἐδείκνυνεν ἐναργῶς, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶχον ἀνοιχθῆ. Κάτω ἐν τῷ ὑπογείῳ ἔκειντο τετραυσιμένα κιβώτια καὶ παντὸς εἶδους ἀκαθαρσίαι. Αἱ ἀράχναι εἶχον ὑφασμένους πρὸ τῆς θύρας τοὺς ἰστούς των. Ἦτο προφανὲς ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν εἰσέλθῃ ἐκεῖ ἄνθρωπος. — Οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἵχνος τοῦ Ἑρρίκου Τζέκυλ.

«Ἴσως θὰ ἐσώθῃ φυγῶν» εἶπεν ὁ Οὐττερσον. Ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν θύραν. Ἦτο κεκλεισμένη, ἐκεῖ δὲ πλησίον ἐπὶ τῶν πλακῶν ἔκειτο ἡ κλεῖς, ἐντελῶς ὑπὸ ἰοῦ κεκαλυμμένη. «Αὐτὸ τὸ κλειδί ἔμεινε πολὺν καιρὸ ἀμεταχείριστο» εἶπεν ὁ Οὐττερσον.

«Βέβαια» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος «Δὲν βλέπετε ὅτι εἶνε σπασμένο; Ἀπαράλλακτα ὥσάν νὰ τὸ ἔδραυσέ τις.»

«Ναί, ἀλήθεια, καὶ τὰ κομμάτια εἶναι κ' αὐτὰ σκουριασμένα» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον. Οἱ δύο ἰσχυροὶ καὶ τολμηροὶ ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

«Δὲν εἰσεύρω τί νὰ ὑποδέσω καὶ τί νὰ κάμω» εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἐπὶ τέλους. «Ἐμπρός, Παῦλε, ἂς ἐρευνήσωμεν ἐκ νέου τὸ δωμάτιον.»

Ἀνέβησαν πάλιν τὴν κλίμακα. Ἐν τῷ δωματίῳ ἔκειτο εἰσέτι ψυχρὸν καὶ ἀτενὲς τὸ πῶμα τοῦ Ἀῦδ — φρικαλέον θέαμα.

Διηρεύνησαν πάλιν τὸ δωμάτιον μετ' ἄκρας ἐπιμελείας, ἐλπίζοντες μήπως εὑρωσι τουλάχιστον ἐπιστολὴν τινα ἢ ἄλλο τι, δυνάμενον νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ζητουμένου. Ἐπὶ μιᾶς ἐκ τῶν παρὰ τοῖς τοίχοις τραπεζῶν ἐφαίνετο ὅτι εἶχον γεῖνῃ πρὸ μικροῦ ἔτι χημικὰ πειράματα. Μικρὰ ὑάλινα δοχεῖα, περιέχοντα χημικὰς ὕλας, φιάλια μὲ ὑγρὰ διαφόρων χρωμάτων, ζυγὸς πρὸς στάθμησιν φαρμάκων, διυλιστήρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀντικείμενα ἐμαρτύρουν περὶ τῆς πρὸ μικροῦ γενομένης ἐργασίας ἀνθρώπου ἐπιστήμονος. «Αὕτη εἶνε ἡ χημικὴ ὕλη, τὴν ὁποίαν τοςάκις με ἔστελλε νὰ τῷ ἀγοράζω» εἶπεν ὁ Παῦλος, δείξας λευκὴν τινα, ἀλατοειδῆ κόνιν.

Ἐμπροσθεν τῆς θερμάστρας εὐρίσκετο μία πολυθῶνα, πλησίον δὲ αὐτῆς ἐν μικρὸν τραπέζιον. Ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τούτου ἦτο ἠνεωγμένον ἐν βιβλίον. Ὁ Οὐττερσον παρετήρησεν αὐτὸ καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο θεολογικόν τι ἔργον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ, πολλάκις τῷ

εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ σεβασμοῦ. Ἀλλὰ εἰς τὰ περιθώρια τῶν σελίδων ἦσαν γεγραμμένοι ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Τζέκυλ φοβεραὶ βλασφημίαι.

Μετὰ τινος ἀνεξηγήτου συναισθήματος φρίκης ἐκύτταζαν τὸ μέγα περιστροφικὸν κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον ἦτον οὕτω πῶς τοποθετημένον ὥστε ἐβλεπον ἐν αὐτῷ μόνον τὰ ὠχρὰ καὶ ἔμφοβα πρόσωπά των καὶ τὴν ῥοδινὴν λάμψιν τοῦ πυρός, ὅπερ ἐφλέγετο ἐν τῇ θερμάστρᾳ καὶ φανταστικῶς ἀντανεκλάτο ἐκ τῶν ὑάλων τῶν ἐρμαρίων.

«Αὐτὸς ὁ καθρέπτης πρέπει νὰ εἶδε παραδοξότατα πράγματα» εἶπεν ὁ Παῦλος μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

«Ὅχι παραδοξότερα ἢ σήμερον» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος «Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πρὸς τίνα σκοπὸν ὁ Τζέκυλ εἶχεν αὐτὸν τὸν καθρέπτην.»

Καὶ ἐγὼ πολλάκις εὐρέθην εἰς τὴν αὐτὴν ἀπορίαν» εἶπεν ὁ Παῦλος.

Τὸ γραφεῖον ἦτο κεκαλυμμένον μὲ ἔγγραφα, ἐπιμελῶς διατεταγμένα. Ἐπὶ ἐνὸς δέματος ἔκειτο μεγάλη καὶ βαρεῖα ἐπιστολή, ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένη καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν κύριον Οὐττερσον. Ὁ δικηγόρος ἀπεσφράγισεν αὐτήν. Πολλὰ ἔγγραφα ἐμπεριείχοντο ἐν τῷ φακέλλῳ. Τὸ πρῶτον ἦτο μία διαθήκη. Αὕτη περιεῖχε τοὺς αὐτοὺς παραδόξους ὅρους οὓς καὶ ἡ διαθήκη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐττερσον πρὸ ἑξ μηνῶν εἶχεν ἀποδώσῃ εἰς τὸν Τζέκυλ. Ἐδῶ ἦσαν πάλιν γεγραμμένοι αἱ ἀπαίσεις ἐκεῖναι λέξεις: «ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐξαφανισθῶ — ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἐδουάρδου Ἀῦδ ἐβλεπε τώρα ὁ δικηγόρος τὸ ἰδίον του ὄνομα —

Ἰωάννης Γαβριήλ Οὐττερσον. — Ἐκύτταξε πρῶτον τὸν Παῦλον, ἔπειτα τὸ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἔγγραφον καὶ τέλος τὸ ἀκίνητον πῶμα τοῦ Ἀῦδ.

«Παῦλε» ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους «τὸ κεφάλι μου γυρίζει. Δὲν εἰσεύρω πῶς νὰ ἐξηγήσω ὅλ' αὐτά. Ὁ Ἀῦδ ἔμεινεν ἐδῶ μόνος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ με εὐνοῇ. Πρέπει νὰ ἦτο μανιωδῶς ὠργισμένος ἐναντίον μου διότι τὸ ὄνομά μου παρηγκώνισε τὸ ἰδικόν του ἐκ τῆς διαθήκης, καὶ ὅμως δὲν κατέστρεψε τὸ ἔγγραφον αὐτό.»

Ἐλαβεν ἐκ τοῦ φακέλλου ἕτερον ἔγγραφον. ἦτο σύντομος ἐπιστολή, φέρουσα ἄνω τὴν ἡμερομηνίαν, καὶ γεγραμμένη ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Τζέκυλ.

«Παῦλε», ἀνεφώνησεν ὁ δικηγόρος ἐν σφοδρῳτάτῃ ταραχῇ «ἦτον ἀκόμη σήμερον ζωντανὸς καὶ μάλιστα ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν ἐφόνευσαν καὶ νὰ τὸν ἐξηφάνισαν εἰς τόσον βραχὺ διάστημα; ἢ ἀκόμη, πρέπει νὰ ἐσώθῃ διὰ τῆς φυγῆς! Ἀλλὰ διατί; καὶ πῶς;» Φοβερά σκέψις ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν τοῦ δικηγόρου. «Δὲν πιστεύω» ἐξηκολούθησε «ὅτι ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶμεν, ἀπλῶς καὶ ὥς ἐτυχε,

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ.